

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 690/05
01.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић - Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела тешког дела против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС, одлучујући о жалби браниоца оптуженог АА, адв. АБ изјављене против пресуде Окружног суда у Сремској Митровици К.бр.85/02 од 17.11.2004.године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 375. ЗКП-а, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, а у присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адв. АБ, дана 1.12.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖАВА СЕ жалба браниоца оптуженог АА, па се само у погледу одлуке о казни ПРЕИНАЧУЈЕ пресуда Окружног суда у Сремској Митровици К.бр.85/02 од 17.11.2004. године, тако што Врховни суд оптуженог АА, због кривичног дела тешког дела против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС, за које је том пресудом оглашен кривим, ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 2- две године, у док у осталом делу пресуда остаје неизмењена.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Сремској Митровици К.бр.85/02 од 17.11.2004. године, опт. АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешког дела против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС и осуђен је на казну затвора у трајању од 3- три године.

Том пресудом, оптуженом АА, применом одредбе члана 68. ОКЗ-а, изречена је мера безбедности забране управљања моторним возилом " Б " категорије у трајању од 1-једне године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

Применом одредбе члана 206. ЗКП-а, оштећена ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЋЋ упућени су на парницу ради остваривања својих имовинско - правних захтева.

Оптужени је обавезан да у корист буџетских средстава суда, на име трошкова кривичног поступка плати износ од 102.350,00 динара, а на име паушала износ од 20.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а сходно одредби члана 193. и 196. ЗКП-а, и одлучено је да ће се о трошковима заступања оштећених путем пуномоћника одлучити посебним решењем сходно одредби члана 194. ЗКП-а.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац опт. АА, адв. АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због повреде кривичног закона и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз захтев да он и опт. АА буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

Републички јавни тужилац Србије у поднеску Ктж.бр.830/05 од 9.05.2005. године, предложио је да се жалба браниоца оптуженог као неоснована одбије.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 375. ЗКП-а, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, а у присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адв. АБ, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени жалбених навода и предлога и става Републичког јавног тужиоца датог у напред наведеном писменом поднеску, нашао:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона, на које Врховни суд као другостепени, пази по службеној дужности у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП-а, па тако ни битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а, на коју се неосновано жалбом браниоца оптуженог указује, јер је изрека побијане пресуде разумљива и садржи јасан и потпун опис радњи извршења из којих произилазе сва законска обележја кривичног дела за које је оптужени том пресудом оглашен кривим и није противречна разлозима пресуде. Разлози дати у образложењу ожалбене пресуде о свим одлучним чињеницама од значаја за постојање кривичног дела у питању и кривичне одговорности оптуженог су довољни и правилни и међусобно нису противречни. Првостепени суд је извео доказе наведене у образложењу побијане пресуде, које је, како појединачно тако и у међусобној вези, заједно са одбраном оптуженог, правилно оценио и одређено и потпуно је изнео које чињенице и из којих разлога је узео као доказане. С тога Врховни суд, супротне жалбене наводе браниоца оптуженог да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а, оцењује неоснованим.

Такође, по налажењу Врховног суда, неосновано се жалбом браниоца оптуженог АА указује да је првостепени суд на главном претресу повредио право одбране оптуженог, јер супротно овим жалбеним наводима, првостепени суд правилно није прихватио налаз и мишљење вештака саобраћајне струке који је садржан у поднесцима браниоца оптуженог, обзиром да је исти дат вансудског поступка. С тим у вези, правилно је првостепени суд основни налаз и мишљење вештака саобраћајне струке Завода за судска вештачења дипл. инг. ЕЕ са датим допунама налаза и мишљења оценио веродостојним, због чега је правилно предлог одбране за извођењем доказа обављањем новог саобраћајно -техничког вештачења одбио. Стога Врховни суд, неоснованим оцењује жалбени навод браниоца оптуженог да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 2. ЗКП-а.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, бранилац оптуженог у жалби наводи да је првостепени суд, поклонивши веру налазу и мишљењу вештака саобраћајне струке Завода за судска вештачења __ дипл. инг. ЕЕ са датим допунама, погрешно утврдио одлучне чињенице које се односе на попречно место контакта, јер је исто утврђено методом "шацовања", уместо аналитичким поступком, односно саобраћајно техничком артикулацијом утврђених материјалних трагова. Такође, истиче да је и поред свих допуна овог саобраћајно техничког вештачења остало нејасно који од два и то различита трага парања на коловозу је настао од путничког возила "аа" а који од теретног возила "бб". Потом, указује да је првостепени суд, погрешном оценом налаза и мишљења вештака др. ЖЖ и налаза и мишљења вештака др. ЗЗ, погрешно утврдио концентрацију алкохола у крви оптуженог и утицај исте на његову способност за безбедно управљање возилом, због чега је погрешно утврдио да се у радњама оптуженог стичу законска обележја кривичног дела за које је побијаном пресудом оглашен кривим у чему види и повреду кривичног закона.

Изнете жалбене наводе Врховни суд оцењује неоснованим.

Првостепени суд је на основу доказа које је извео и оценио у образложењу побијане пресуде несумњиво утврдио чињенично стање описано у изреци ожалбене пресуде. Тако, чињеницу да је до контакта путничког возила марке "аа" којим је управљао оптужени и теретног возила марке " бб" рег. ознаке __ којим је управљао ЋЋ дошло на левој коловозној траци гледано из правца кретања возила оптуженог, те да је попречно место контакта (на путу ширине бметара) остварено на левој коловозној траци на око 1,8 до 2,1 метра од леве ивице коловоза, првостепени суд је правилно утврдио на основу налаза и мишљења

вештака саобраћајне струке Завода за судска вештачења __ дипл. инг. ЕЕ, са писмено датим допунама овог налаза и мишљења и допуном датом на главном претресу. Овај налаз вештака саобраћајне струке са допунама првостепени суд је правилно, као веродостојан прихватио, јер је исти заснован на траговима пронађеним на лицу места и фиксираним записником о увиђају лица места Кри.223/01 од 16.12.2001. године, сачињеном скицом листа места и фотодокументацијом (траг парања по асфалту дужине 1 метра, затеченог положаја полуосовине путничког возила, два трага парања по коловозу који трагови који су настали на левој страни коловоза гледано из правца кретања возила оптуженог, потом оштећења путничког и теретног возила и затеченог положаја путничког и теретног возила), при чему је овај вештак у допунама свог налаза и мишљења још детаљније разјаснио чињенице које се односе на место и начин контакта ових возила, наводећи посебно да траг парања дужине 1 метра на левој страни коловоза гледано из правца кретања путничког возила оптуженог није настао од теретног возила, нити се овај траг пружа у смеру кретања теретног возила, посебно када се има у виду да је ширина коловоза 6 метара, а да су попречне координате овог трага парања везане за средишњу осу коловоза, при чему је крај трага парања на 0,7 метара од средишње линије, дакле овај крај трага парања удаљен 2,3 метара од леве ивице коловоза, при чему лучни облик овог трага који се простире искошен у десну страну посматрано у смеру кретања возила оптуженог није могао настати од теретног возила, имајући у виду однос маса ових возила, висину клиренса возила, описаног начина и механизма контактирања, а да на кретање теретног возила након места примарног контакта до затеченог положаја није деловала сила с десна у лево која би произвела лучни траг и то скретањем теретног возила у своју леву страну, те да је траг парања предњег левог точка односно фелне теретног возила паралелан подужној оси коловоза и да се у просторном смислу траг парања лучног облика дужине 1 метра, који је настао као последица скретања путничког возила оптуженог у десно и траг парања који је паралелан подужној оси коловоза не могу довести у везу.

Поред тога, вештак саобраћајне струке дипл. инг. ЕЕ у допуни налаза и мишљења од 7.11.2003. године, навео је да је место контакта како у попречном тако и подужном смислу утврђено на основу материјалних трагова насталих у зони саобраћајне незгоде а не методом “шацовања” како бранилац наводи и да су ови материјални трагови коришћени за утврђивање просторног положаја места и начина контактирања, даље кретања возила до затеченог положаја, а у допуни свог налаза и мишљења од 12.05.2004. године, навео је да попречно место контакта није могуће утврдити аналитичким путем, на чему се и у жалби браниоца оптуженог инсистира, већ само путем граф. –аналитичке методе уз коректно анализирање трагова у зони незгоде. С тога Врховни суд напред изнете супротне жалбене наводе браниоца оптуженог којима се суштински оспорава налаз и мишљење вештака саобраћајне струке, Завода за судска вештачења __ дипл. инг. ЕЕ са датим допунама оцењује неоснованим, као и предлог за допуну доказног поступка обављањем саобраћајног – техничког вештачења од стране Завода за судску вештачења “Кирило Савић “ у Београду, или Института за безбедност саобраћајног факултета у Београду, јер се заснива на погрешним материјалним подацима.

Такође, чињеницу да је оптужени критичном приликом био у алкохолисаном стању, првостепени суд је правилно утврдио на основу налаза и мишљења вештака др. ЖЖ који је свој налаз и мишљење засновао на анализама крви и урина узетим од оптуженог дана 16.12.2001. године, у 6,45 часова, када је оптужени имао 0,60 гр/кг алкохола у крви, а у урину 0,90 гр/кг, па је овај вештак методом ретроградног прерачунавања утврдио да је оптужени у 3,30 часова, када се саобраћајна незгода догодила управљао под дејством алкохола у крви од 0,941 гр/кг, при чему је у моменту вађења крви био у фази елиминација алкохола из тела, док би у крви оптуженог, да је алкохол конзумирао 5 минута пре саобраћајне незгоде, како оптужени тврди, а што првостепени суд правилно није прихватио као основано, количина алкохола у крви оптуженог била незнатна. С тим у вези, правилно је првостепени суд из записника о увиђају лица места Општинског суда у Руми Кри.223/01 од 16.12.2001. године, у коме је констатовано да се предметна саобраћајна незгода догодила дана 16.12.2001. године, у 3,30 часова а што својим исказом потврђује и сведок ЋЋ који је управљао теретним возилом и који је затечен на лицу места, као и сведок СС, сувозач у овом теретном возилу. Поред тога, из налаза и мишљења вештака др. 33, првостепени суд је правилно утврдио да је возачка способност оптуженог, услед присутне алкохолисаности 0,941 гр/кг била смањена у виду снижене пажње и концентрације, успорености покрета, продуженог времена реаговања и поманкања критичности, што се у осталом манифестовало и у начину управљања возилом о чему су сведочили и сведоци ИИ, ДД и КК. С тога Врховни суд, супротне жалбене наводе браниоца оптуженог којима се, оспоравањем налаза и мишљења вештака др. ЖЖ и др. 33 као и времена конзумирања алкохола у односу на саобраћајну незгоду у суштини оспорава постојање узрочне везе између алкохолисаности оптуженог и наступеле последице – угрожавање јавног саобраћаја услед чега је наступила смрт ЛЛ, тешка телесна повреда ошт. ДД и лака телесна повреда ошт. КК, оцењује неоснованим.

Правилан је закључак првостепеног суда да је оптужени основно кривично дело угрожавање јавног саобраћаја из члана 195. став 1. КЗ РС извршио са евентуалним умишљајем, док је у односу на наступеле теже последице – смрт ошт. КК, тешку телесну повреду ошт. ДД поступао из нехата, за коју своју оцену је на страни 20 пасус други образложења побијане пресуде дао јасне и уверљиве разлоге које у свему прихвата и Врховни суд, па се супротни жалбени наводи браниоца оптуженог којима се оспорава утврђени облик виности, показују неоснованим.

Врховни суд је ценио и остале жалбене наводе којима се у суштини оспорава налаз и мишљење вештака саобраћајне струке Завода за судска вештачења __ дипл. инг. ЕЕ са датим допунама, као и оне жалбене наводе којима се полемише са оценом доказа од стране првостепеног суда, па налази да су исти без основа.

Према томе, првостепени суд је на основу правилне оцене изведених доказа потпуно и правилно утврдио све одлучне чињенице како оне од значаја за радњу извршења кривичног дела у питању, тако и оне које се тичу субјективног односа оптуженог према тој радњи и последици и о томе је у побијаној пресуди дао довољне и аргументоване разлоге које у свему прихвата и Врховни суд.

На тако утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио кривични закон када је нашао да се у радњама оптуженог стичу сва законска обележја кривичног дела тешког дела против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС, за које је том пресудом оглашен кривим. За овакву своју оцену првостепени суд је дао јасне и уверљиве разлоге које у свему прихвата и Врховни суд, због чега се супротни жалбени наводи браниоца оптуженог да је квалификацијом противправне делатности оптуженог по члану 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС на штету оптуженог повређен кривични закон, показују неоснованим.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке првостепеног суда о казни, у смислу одредбе члана 383. ЗКП-а, поводом жалбе браниоца оптуженог, Врховни суд налази да је првостепени суд потпуно и правилно утврдио све околности, које у смислу одредбе члана 41. ОКЗ-а, утичу да казна буде мања или већа, па је тако на страни оптуженог као олакшавајућу, околност утврдио да је у време извршења кривичног дела у питању био млађе пунолетно лице, а од отежавајућих околности утврдио јачину повреде заштићеног добра која се огледа у томе да је у овој саобраћајној незгоди поред смрти ошт. ЛЛ, ошт. ДД задобио тешку телесну повреду, а ошт. КК лаку телесну повреду, као и то да је ово кривично дело учињено грубим кршењем више саобраћајних прописа.

Међутим, по налажењу Врховног суда, првостепени суд није у довољној мери ценио олакшавајућу околност која се стекла на страни оптуженог, јер управо околност да је оптужени у време извршења кривичног дела у питању био млађе пунолетно лице, по оцени Врховног суда има карактер особито олакшавајуће околности. С тога је Врховни суд уважио жалбу браниоца оптуженог, преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о казни и оптуженог АА применом одредбе члана 42. и 43. ОКЗ-а осудио на казну затвора у трајању 2- две године. По оцени Врховног суда, тако одмерена и ублажена казна испод законом прописаног минимума за кривично дело у питању, сразмерна је тежини и степену друштвене опасности извршеног кривичног дела и степену кривичне одговорности оптуженог и нужна, али и довољна за остварење у члану 33. ОКЗ-а, прописане сврхе кажњавања.

Одлука о мери безбедности забране управљања моторним возилом “Б” категорије у трајању од 1- једне године, донета је правилном применом одредбе члана 68. ОКЗ-а, тако да се њена законитост не може доводити у питање.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 391. став 1. ЗКП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Јелена Петковић-Милојковић, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

ИЈ